Εφημερίδα : «Η Βραδυνή»
Κριτική Θεάτρου: Μαρίκα Θωμαδάκη
Θέατρο Άλφα
Νηλ Σάϊμον: **«Ξανά μαζί»**
Μετάφραση: Ζάννα Αρμάου
Σκηνοθεσία: Γιάννης Ιορδανίδης
Κείμενο παράστασης: Γιάννης Ιορδανίδης
Σκηνικά-κοστούμια: Πάρις Μέξης
Μουσική επιμέλεια: Χάρης Γεωργιάδης
Φωτισμοί: Λευτέρης Παυλόπουλος
Ερμηνεύουν: Θύμιος Καρακατσάνης, Σωτήρης Μουστάκας, Γιώργος Γαλίτης, Μιχάλης Αλικάκος, Δέσποινα Γιαννοπούλου, Αλεξία Μουστάκα.

Ιδιαίτερα αγαπητά στο ελληνικό κοινό τα έργα του Νηλ Σάϊμον θεωρούνται συχνά μια καλή λύση για τους θιασάρχες προκειμένου να ικανοποιήσουν την ανάγκη του θεατή για καλής ποιότητας θέαμα. Αυτό οφείλεται κυρίως στην ευελιξία της δομής των έργων του αμερικανού συγγραφέα καθώς και στις θεματικές του που συνδυάζουν τον συναισθηματισμό με το κωμικό στοιχείο. Τόσο στο επίπεδο των προσώπων, που επεξεργάζεται ο Νηλ Σάϊμον, όσο και σε εκείνο της πλοκής, τα θεατρικά του έργα, στο μεγαλύτερο μέρος της δραματουργίας του, προβάλλουν με ανάλαφρο, θα λέγαμε, τρόπο χαρακτηριστικές συγκρουσιακές συλλήψεις. Δια μέσου των χαρακτήρων, που ευθύνονται για τη δημιουργία των κατά βάσιν καθημερινής υφής συμβάντων στα οποία μετέχουν οι ήρωες της δράσεως, ο θεατής έχει τη δυνατότητα να παρακολουθήσει τις θεμελιακής σημασίας πτυχώσεις των θεμάτων τα οποία πραγματεύεται ο Νηλ Σάϊμον χωρίς τυμπανοκρουσίες και χωρίς βαρύγδουπα εκφραστικά εφφέ.

Στο έργο «Ξανά μαζί» ο συγγραφέας παρουσιάζει με απλότητα ένα ιδιάζον σχόλιο πάνω στην ψυχοτροπία των ηθοποιών, των ανθρώπων δηλαδή που ενσαρκώνουν στο σανίδι οντότητες κατ' εικόνα και ομοίωση διαφορετικές, πλασμένες από τον δραματουργό για να αναδείξουν την έννοια του αντίποδα. Το κείμενο της παράστασης στο θέατρο «Άλφα», επεξεργασμένο από τον Γιάννη Ιορδανίδη, υπογραμμίζει την εκκεντρικότητα και τον εγωκεντρισμό των ανθρώπων της θεατρικής τέχνης. Την ίδια στιγμή επισημαίνει την άκρατη συναισθηματικότητα που κρύβουν οι παραξενιές των ηρώων, κυρίως του βετεράνου κωμικού Γουίλλυ Κλαρκ, τον οποίο υποδύεται υποδειγματικά ο Θύμιος Καρακατσάνης. Ο ηθοποιός δράττει την ευκαιρία να σχολιάσει και εκείνος με τον δικό του ιδιότυπα δηκτικό τρόπο τους επαγγελματίες ηθοποιούς στις πολύ δικές τους 'ψυχολογικές' στιγμές, όπου εξομολογούνται στο κοινό, εμμέσως πλην σαφώς, ανομολόγητες φοβίες. Οφειλόμενες, εν πολλοίς, στην ανασφάλεια και στην απέραντη μοναξιά που βιώνει ο λησμονημένος πλέον από το κοινό πρώην πασίγνωστος και επίκαιρος αστέρας της σκηνικής τέχνης, οι φοβίες αυτές μετατρέπονται σε εγωπάθεια η οποία συντηρεί το ψέμα όπως το προβάλλει υποκριτικά ο Θύμιος Καρακατσάνης. Εξάλλου, σε ένα πρώτο επίπεδο, συμπαραστάτης στην σκηνική εκφορά της εσωστρέφειας του Γουίλλυ Κλαρκ εμφανίζεται ο ανιψιός του Μπεν Κλαρκ, τον οποίο ερμηνεύει με ακρίβεια και πειστικότητα ο ταλαντούχος Γιώργος Γαλίτης. Ο Μπεν Κλακ του κ. Γαλίτη κινείται με άνεση και ειλικρίνεια εγγράφοντας μια άλλη καινούργια επιτυχία στο ήδη εξαιρετικά ενδιαφέρον ενεργητικό του ηθοποιού.

Σε ένα δεύτερο επίπεδο, η κατακλύζουσα την σκηνή του θεάτρου ιδιοτροπία και εξ αυτής η έντονη φοβία του Μπίλλυ Κλαρκ, ενισχύεται από το 'αντίπαλον δέος' μιας ολόκληρης ζωής στο θέατρο που αποτελεί ο άσπονδος εχθρός και φίλος, το παλιό του 'συνεταιράκι' ο Αλ Λιούις. Στο ρόλο του πρώην παρτενέρ του Κλαρκ, ο

Σωτήρης Μουστάκας, ηθοποιός γεννημένος για την κωμωδία (και όχι μόνο) χαρίζει απλόχερα στο κοινό την μοναδικότητα της παρουσίας του, η οποία από μόνη της (χωρίς τη δράση ή το λόγο) εγγυάται στον χαρακτήρα που υποστηρίζει θεματική ακρίβεια, σαφήνεια και συγκίνηση. Με λίγα λόγια, η παράσταση του θεάτρου «Άλφα» εναρμονίζει δύο σπουδαίες μορφές του θεάτρου μας επισημαίνοντας την ειδοποιό διαφορά η οποία δεν αφαιρεί τίποτα από τη δυναμική του σκηνικού ζεύγους που σχηματίζουν άψογα ο Θύμιος Καρακατσάνης και ο Σωτήρης Καρακατσάνης.

Άλλωστε, οι ηθοποιοί Μιχάλης Αλικάκος (Βοηθός Σκηνοθέτης), Δέσποινα Γιαννοπούλου (Νοσοκόμα στο νούμερο) και η Αλεξία Μουστάκα (αποκλειστική νοσοκόμα) λειτουργούν συμπληρωματικά με γνώμονα επίσης την εναρμόνιση όλων των συμμετεχόντων στην παράσταση ηθοποιών.

Η σκηνοθεσία του Γιάννη Ιορδανίδη στο συγκεκριμένο έργο ακολουθεί τη σχηματικότητα της δομής του Νηλ Σάϊμον, αφήνοντας εντούτοις περιθώρια του ‘λίγο παραπάνω’ όταν χρειάζεται να συγκινηθεί ο θεατής. Τα σκηνικά και τα κοστούμια του Πάρι Μέξη λειτουργούν ως λόγος μιας εποχής με πολλαπλούς απόηχους στο σήμερα, όπως επίσης και η μουσική την οποία επιμελείται ο Χάρης Γεωργιάδης και οι άριστοι φωτισμοί του Λευτέρη Παυλόπουλου.

Δημοσίευση: 2/12/2005